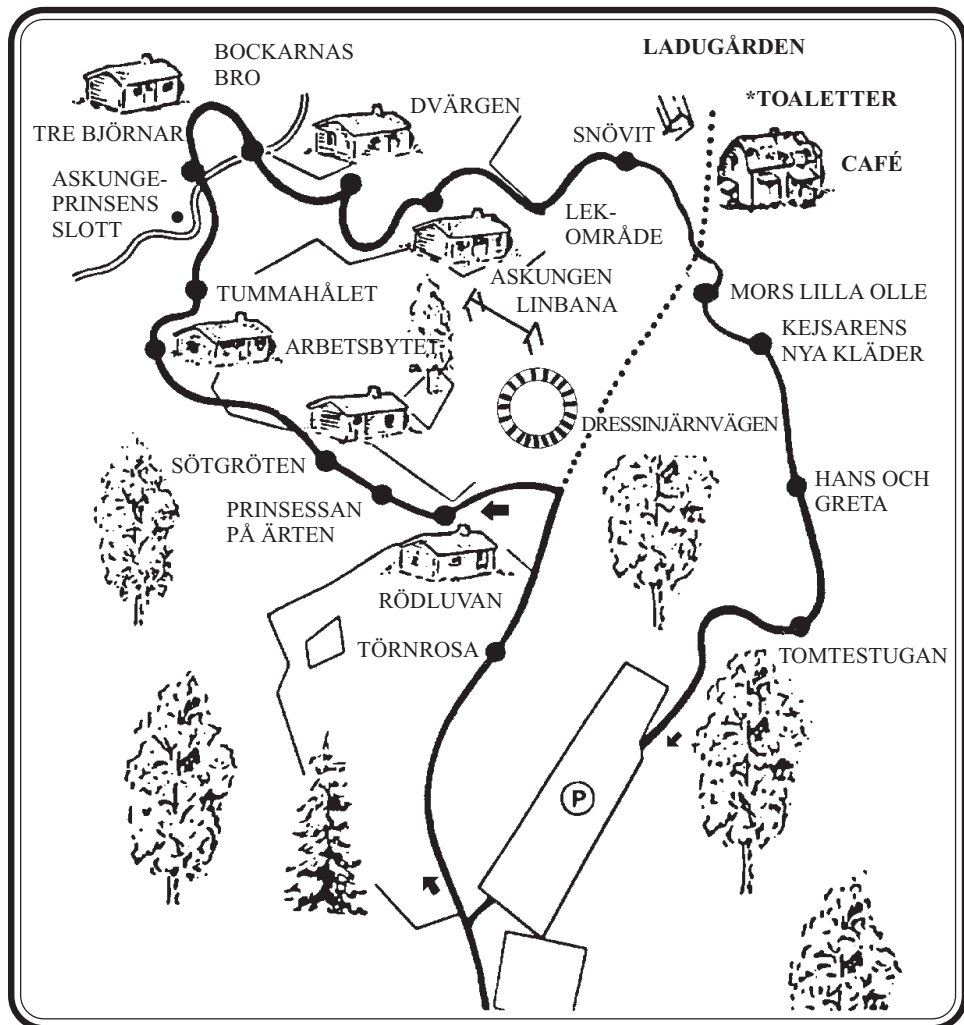

Sagostigen

Postadress:
SAGOSTIGEN AB
HÄLLARENS GÅRD
640 32 MALMKÖPING
www.sagostigen.se

Telefon:
ENTRÉSTUGAN 0157 - 441 24
CAFÉSTUGAN 0157 - 440 33

FAX: 0157 - 442 72

VARFÖR VILL BARN HÖRA SAMMA SAGA OM OCH OM IGEN

De allra flesta av oss vet, men kanske inte så ofta tänker på, hur viktigt det är att läsa sagor för våra barn. Vi menar då de folksagor, vilka med särskild innebörd och underfundigt budskap, genom tidernas lopp levt vidare från släktled till släktled och uppträder i olika versioner över hela världen.

Våra folksagor, till skillnad mot myter och fabler, slutar alltid ur barnens synvinkel sett, lyckligt. Barn med sin rika fantasi och inlevelseförmåga identifierar sig med sagans figur, ofta i sitt undermedvetna; olika, hur och med vem, beroende på kön, ålder och mognad. Barn har starka rättvisekrav och är väl införstådda med sagornas överdrifter och hems kheter. För dem står elaka häxans och stygga vargens grymma öde som symbol för det onda som måste förgås, för att nämna exempel

från Sagostigens figurer.

Som avslutning vill vi framhålla att våra kära gamla folksagor stärker barn och deras personlighetsutveckling, låter dem fritt fantisera och drömma, berättar för dem om livets rosor och törnen, tröstar dem och hjälper till att fostra dem till harmoniska vuxna med omtanke om medmänniskor, djur och natur.

Allt går bra till slut genom deras egen "medverkan"; därför vill barn höra sagor om och om igen.

Sagorna i vårt sagohäfte är av praktiska skäl kortfattat skrivna. För att få höra alla fina detaljer i sagorna bör man läsa dem vid annat tillfälle i deras originalversion.

Våra folksagor är ett viktigt kulturarv att föra vidare.

Peggy Lundman

Sagostigen öppnades 1966 och vänder sig till daghem, skolor, fritidshem, dagbarnvårdare, kyrkans barntimmar samt naturligtvis småbarnsfamiljer. Anläggningen drivs i privat regi av ägarna med familj.

Hjärtligt Välkomna!

TÖRNROSA

Det var en gång för länge, länge sedan en drottning och en kung som väntat i många år på att få en liten prinsessa. När de sedan äntligen fick sin prinsessa blev kungen och drottningen så glada att de sa till varandra:

– Nu måste vi göra en stor fest och bjuda in alla feerna i hela landet.

Men när kungen och drottningen räknade sina guldallrikar, fann de att de hade bara tolv tallrikar, men de visste att det fanns tretton feer.

– Då kan en fe inte få vara med, sa kungen.

När feerna hade ätit sin mat på guldallrikarna, reste de sig en i taget och gick fram till prinsessan, som låg i vaggan, och sa:

– Nu prinsessa, ska jag önska dig något. Och en fe önskade att prinsessan skulle bli vacker. En annan önskade att prinsessan skulle få en vit häst. Alla feer hade goda önskningar för den lilla prinsessan.

Men när det bara var en fe kvar, kom plötsligt den fe som inte var bjuden, in i salen. Hon var arg för att inte hon var bjuden på festen och inte fick äta på guldallrik och sa:

– Jag önskar att när prinsessan fyller femton år så skall hon sticka sig på en slända och falla död ner.

Alla feer blev förskräckta, men då sa den sista fen, som inte hade önskat något än:

– Jag kan inte ta bort den onda fens önskan helt och hållet, men jag

önskar att när prinsessan sticker sig ska hon bara somna och sova i hundra år.

Kungen lät förstöra alla sländor han kunde hitta i hela landet för att prinsessan inte skulle kunna sticka sig. Men den dagen prinsessan fyllde femton år gick hon upp i ett torn i slottet, där hon aldrig varit förr. Där inne satt en gumma med en slända. Prinsessan ville titta på sländan och genast stack hon sig och somnade. Och alla i slottet somnade, till och med vakterna utanför porten.

Eftersom alla i slottet sov år ut och år in, växte trädgården alldeles vild och alla glömde bort att det fanns någon i slottet. Med en dag kom en prins ridande på sin häst. Han gick in i slottet och hittade prinsessan i tornet. Och precis då hade det gått hundra år. Prinsessan och alla de andra i slottet vaknade.

– Dig vill jag gifta mig med, sa prinsen till prinsessan.

Så firade prinsen och Törnrosa bröllop med prakt och ståt och sedan levde de lyckliga i alla sina dagar.

Sagostigen ligger på egendomen HÅLLAREN, som på 1700- och 1800-talen var trumslagarboställe och knutet till MALMAHED.

Nuvarande byggnader är dock bara runt 100 år.

OBSERVERA!

Runt SAGOSTIGENS egendom utbreder sig milsvidda skogar: Håll därför ett öga på Era barn, så att de inte förrirrar sig utanför parkområdet. Alla besökande är naturligtvis försäkrade genom vår försorg, men det är till ringa tröst, när det väl hänt något.

RÖDLUVAN

Det var en gång för länge, länge sedan en liten flicka som hette Rödluvan. Hon kallades så för att hon alltid gick klädd i en vacker röd cape av sammet med luva. En dag sa hennes mamma:

– Mormor ligger sjuk i sin stuga. Ta den här korgen med kakor och god saft med dig och hälsa på henne.

Rödluvan begav sig genom skogen. När hon kommit ett stycke mötte hon en varg. Men hon blev inte rädd, för hon visste inte att vargar är farliga.

– Vart ska du gå Rödluvan? sa vargen.
– Jag ska gå till mormor med god saft och kakor, svarade Rödluvan.
– Var bor din mormor? frågade vargen.
– I stugan där skogen tar slut, sa Rödluvan.

Aha, tänkte vargen, då vet jag vad jag ska göra. Och så sprang han en genväg genom buskar och snår för att hinna före Rödluvan till mormors stuga. När han kom fram knackade han på dörren.

– Vem där? sa mormor.
– Det är Rödluvan som kommer med god saft och kakor, ljög vargen.
– Ja, kom in då lilla vän, sa mormor. Och vargen rusade in och slukade mormor i en enda munbit.

Sedan satte han på sig mormors glasögon och huva och kröp ner i sängen. Efter en stund var Rödluvan framme och knackade på dörren.

– Vem är det? sa vargen och härmade mormors röst.
– Det är Rödluvan som kommer med saft och kakor, svarade Rödluvan.
– Ja, kom in då lilla vän, svarade vargen.

– Så stora öron du har fått mormor, sa Rödluvan när hon kom fram till sängen.
– Det är för att jag ska höra dig bättre.
– Så stora ögon du har fått mormor.
– Det är för att jag ska se dig bättre.
– Så stor mun du har fått mormor.
– Det är för att jag ska kunna äta upp dig bättre, sa vargen och så störtade han upp och slukade Rödluvan i en enda munbit.

Sedan var vargen så mätt att han tänkte: Jag tar mig nog en middagslur i mormors sköna säng. Men när vargen hade somnat kom en jägare förbi och hörde hur han snarkade. Det var väldigt vad mormor snarkar, tänkte jägaren, det är bäst att jag ser efter att allt står rätt till.

När jägaren kom in i stugan och fick se vargen i mormors säng förstod han vad som hade hänt. Han tog fram sin jägarkniv och öppnade buken på vargen så att först mormor och sedan Rödluvan kunde krypa fram, helt oskadda. Sedan fyllde han vargens buk med stora stenar så att när vargen skulle springa sin väg, var han så tung att han föll omkull och dog. Men jägaren, mormor, Rödluvan och hennes mamma levde lyckliga i alla sina dagar.

På Sagostigen finns många vilda blommor speciellt på försommaren. Plockar vi dem får dock de som kommer efteråt inte njuta av naturens blomsterprakt.

Ängsblommor är vackrast där de står ute i naturen, eller hur?

PRINSESSAN PÅ ÄRTEN

Det var en gång för länge, länge sedan en prins som så gärna ville gifta sig.

- Javisst får du gifta dig, sa kungen. Men du måste hitta en riktig prinsessa.

Prinsen hittade genast en prinsessa och visade upp henne för kungen. Men kungen sa:

- Akta dig och vakta dig för henne, min prins, det är ingen riktig prinsessa.

Prinsen letade då upp en annan prinsessa och visade upp henne för kungen. Men kungen sa:

- Akta dig och vakta dig för henne, det är ingen riktig prinsessa.

Prinsen fortsatte att leta, men alltid hittade kungen något fel och sa:

- Akta dig och vakta dig för henne, min prins, hon är ingen riktig prinsessa.

En dag när det var väldigt ruggigt väder och prinsen inte kunde gå ut och leta efter prinsessor, bankade det på dörren till slottet. Utanför stod en genomvåt flicka och snörvlade och grät:

- Kan jag inte få komma in till Er och värma mig och torka mina kläder, sa flickan. Jag är en prinsessa som har gått vilse i regnet.

Å, en prinsessa, tänkte prinsen. Då måste jag visa henne för kungen. Men först måste jag pröva henne. För han var trött på att höra kungen säga varenda gång:

- Akta dig och vakta dig för henne, min prins, det är ingen riktig prinsessa.

Visst får du värma dig, sa prinsen. Kryp ner här i sängen medan dina kläder torkar.

Och så stoppade han i hemlighet in en ärta under madrassen och samlade ihop alla bolster han kunde och lade ovanpå ärtan. Nästa morgon gick han till flickan och frågade om hon hade sovit gott.

- Inte kan man sova när sängen är så knölig, sa flickan.

Då förstod prinsen att nu äntligen hade han hittat en riktig prinsessa. Prinsen gifte sig med prinsessan och den lilla ärtan kom på museum.

*Här på **Sagostigen** växer det gott om smultron på försommaren, hallon och blåbär på efter sommaren. I augusti finns det kantareller och annan svamp. Plocka gärna både bär och svamp.*

Om du gör en avstickare från stigen finner du orörda bär och svampmarker, där du kan fylla en korg eller två och ta med hem.

TOALETTER?

Den första toaletten finns vid "Prinsessan på ärtan". Toalett med tvål och vatten finns bortom Caféet.

SÖTGRÖTEN

Det var en gång för länge, länge sedan en liten flicka som bodde med sin mamma i en liten röd stuga.

En dag när flickan var ute och plockade bär fick hon se en liten gumma, som satt och kokade sötgröt mitt i skogen.

- Ska vi byta, sa gumman, om jag får dina bär så ska du få min gryta. Du behöver bara säga "Koka, gryta" så kokar grytan så mycket gröt du vill ha. När du sedan säger "Håll upp, gryta" så slutar den att koka.

Visst ville flickan byta och så tog hon grytan och sprang hem till sin mamma.

- Koka, gryta, sa flickan och genast började grytan att koka massor av den härligaste sötgröt.
- Håll upp, gryta, sa flickan och genast slutade grytan att koka.

En dag var flickan återigen ute i skogen för att plocka bär. Under tiden blev mamma hungrig och satte grytan på spisen.

- Koka, gryta, sa mamman, och grytan började som vanligt snällt att koka. Men när mamman hade ätit sig mätt upptäckte hon att hon glömt vad man skulle säga för att få grytan att sluta koka.
- Stopp, gryta, ropade hon, men grytan bara fortsatte att koka.
- Sluta, gryta, skrek hon, men nu började gröten välla över kanten på grytan.

- Stanna, gryta! Men gröten bara rann, nerför spishällen och ut på golvet.

- Stilla, gryta! Men grytan fortsatte att koka. Gröten vällde ut genom fönster och dörrar och ut på vägen.

- Lugna dig, gryta!

Nu var gröten framme vid staden och började fylla gatorna. Folk flydde förskräckta upp i husen.

- Proo, gryta! Mamman var alldeles förtvivlad.

Men just då kom flickan hem från skogen. När hon fick se all gröten förstod hon vad som hade hänt och ropade:

- Håll upp, gryta. Och genast slutade grytan att koka.

Men flickan och hennes mamma och alla bönderna på landet och deras djur och alla som bodde i staden fick äta sötgröt till morgon, middag och kväll i flera veckor innan gröten var borta.

Tittar du till höger ser du våra åkrar och ängar samt parkområdet med lekanordningar. Vi försöker hålla slyet borta och här är våra kor, kalvar, hästar och får till god hjälp.

ARBETSBYTET

Det var en gång för länge, länge sedan en gumma och en gubbe som bodde i en liten röd stuga med torvtak.

En dag sa gumman till gubben:

- Du måste ut i skogen och samla ved för snart har jag ingen ved kvar och kan inte laga någon mat på min spis.
- Å, det är förskräckligt, ojade sig gubben. Varenda dag är veden nästan slut så att jag måste gå ut i skogen och slita och släpa. Du har det lätt du, som bara behöver stå vid spisen och röra i grytan hela dagen.
- Du klagar, gubbe, sa gumman, men jag ska säga dig att mitt jobb är mycket svårare än ditt. Jag måste laga mat och vakta geten på samma gång.

På det viset trätte gumman och gubben varenda dag i många veckor. Med en dag sa gumman:

- Idag går jag ut i skogen och samlar ved, så får du laga mat och vakta geten.
- Ja, det blir bra, sa gubben och tänkte, att det ska snart vara gjort och sen lägger jag mig i gräset och vilar tills gumman kommer hem.

Och så gick gumman ut i skogen. Gubben började koka gröt, men så kom han ihåg att han skulle vakta geten också. Men hur skulle han kunna vakta geten och röra i grytan på samma

gång? Gubben funderade länge och till slut fick han en bra idé! Han band ett rep om halsen på geten, lyfte upp henne på torvtaket på stugan och släppte ner änden på repet genom skorstenen. Sedan band han repet om midjan och så kunde han röra i grytan medan geten åt gräs på taket. Det här hade gumman aldrig kunnat hitta på, tänkte gubben.

Men rätt som det var, så hände det sig inte bättre än att geten ramlade ner från taket. Och eftersom gubben var fast i den andra ändan på repet så for han med ett ryck upp i skorstenen.

När gumman kom hem från skogen fram emot kvällen så stod geten utanför stugan och bräkte, i skorstenen satt gubben och kväkte och gröten var alldeles vidbränd.

Men den gubben, han klagade aldrig på gumman mera och så levde de lyckliga i alla sina dagar.

*Som du kanske redan sett så finns det inte så mycket skräp efter stigen. Det beror dels på att vi varje kväll noggrant plockar upp varje fimp och kolapapper, men framförallt på att våra gäster inte skräpar ner. **Det tackar vi för!***

TUMMAHÅLET

Det var en gång för länge, länge sedan en liten flicka som hette Britta och som bodde nära de stora trollstenarna. Trollen sover om dagarna och leker om natten. Varje kväll när trollen vaknade brukade Britta leka med dem en stund. Eftersom de bodde grannar med trollen så kallade trollen henne för Grannas Britta.

När det var riktigt varmt brukade trollen gå ner till bäcken och bada bakom Björnarnas hus. Det gör nämligen ingenting att troll badar så länge som inte hela svansen kommer under vatten. För att inte svansarna skulle bli blöta satt alltid Grannas Britta på en sten och höll i svansarna.

En kväll när Grannas Britta kom för att leka, var trollen väldigt ledsna. För det hade varit varmt länge och nu fanns det knappast något vatten kvar i bäcken.

- Jag vet vad ni kan göra, sa Grannas Britta. Om ni gräver ett stort hål i marken så blir det vatten i det nästa gång det regnar, och så kan ni bada i det hålet.
- Ja, det gör vi, sa trollen, och så började de gräva och Grannas Britta hjälpte till.

Men fastän de grävde hela natten så hade det bara blivit ett litet hål när morgonen grydde. För trollen var så små och kunde inte gräva så fort. Grannas Britta var inte så stor hon heller.

- Vi måste be någon som är stor och stark. Annars får vi aldrig något riktigt badhål. Jag ska gå till Kungs-Kari medan ni sover och be henne hjälpa oss, sa Grannas Britta.

- Snälla Kungs-Kari, kan du hjälpa mig att göra ett badhål åt trollen, sa Grannas Britta och neg vackert. Det finns inte något vatten kvar i bäcken och trollen är så ledsna.

- Det skulle jag gärna ha gjort, men jag är gammal nu och orkar inte gräva några hål, sa Kungs-Kari. Men du kan väl fråga jätten, som bor i skogen på andra sidan bäcken.

Det var en god idé att fråga jätten, tyckte Grannas Britta.

Jätten på andra sidan bergen hade inte varit stygg sedan 1832 och Grannas Britta var inte det minsta rädd när hon frågade honom:

- Snälla jätten, kan du hjälpa mig att göra ett badhål åt trollen. Det finns inte något vatten kvar i bäcken och trollen är så ledsna.
- Det ska jag visst göra, sa jätten.

Så böjde han sig fram över bäcken och gjorde ett stort hål med ena tummen. Varje kväll när jätten gjorde kvällskaffe tömde han sedan en kopp varmt vatten i **tummahålet**. Varje morgon satte han tummen i hålet igen så vattnet rann ur.

På detta viset fick trollen alltid friskt badvatten varje kväll. Efter detta kallades jätten på andra sidan bäcken för den snälla Tummajätten och han gör så att trollen är glada.

Den här bäcken förbinder de två stora sjöarna Hällaren och Björken. Vid sjön Hällaren passerar Sörmlandsleden, varifrån många vandrare kommer till Sagostigen som gäster.

TRE BJÖRNAR

Det var en gång för länge, länge sedan tre björnar som bodde i ett litet hus i skogen. En dag hade björnarna kokat gröt åt sig. Men gröten var så varm att de inte kunde äta den.

- Vi går ut i skogen ett tag medan gröten svalnar, sa de till varandra. Och så hängde de tre björnarna upp sina förkläden på väggen och gick ut i skogen.

Medan björnarna var borta kom en liten flicka som hette Guldlock, och fick se de tre björnarnas hus. Vem kan bo där? undrade hon och kände på dörren. Eftersom dörren var öppen gick Guldlock in, fastän mamma hade sagt att man inte skulle gå in i andras hus utan att vara bjuden.

Guldlock fick se gröten på bordet. Hon smakade först på gröten i den största skålen, men den var alldeles för varm för henne. Gröten i mellanskålen var också för varm, men gröten i den minsta skålen var alldeles lagom, så den åt Guldlock upp.

Sedan tänkte hon att hon måste sätta sig ett slag. Först satte hon sig på den största stolen. Men den var alldeles för hård för henne. Mellanstolen var alldeles för mjuk. Men den minsta stolen var alldeles lagom mjuk så där satte hon sig. Då gick den lilla stolen sönder. Jag lägger mig på en säng istället, tänkte Guldlock då. Men den största sängen var för stor för henne. Mellansängen var också för stor. Så Guldlock la sig på den minsta lilla sängen – och somnade.

Björnarna tänkte att nu är nog gröten lagom varm, så nu går vi hem och äter den.

- Det är någon som har slevat i min skål, sa den största björnen när de kom in i huset.
- Och i min skål också, sa mellan-

björnen.

- Och i min skål med – och ätit upp alltihop, sa den minsta björnen.
- Det är någon som har suttit på min stol, sa den största björnen sedan.
- Och på min stol också, sa mellanbjörnen.
- Och på min stol med – och suttit sönder den alldeles, sa den minsta björnen.
- Det är någon som har legat i min säng, sa den största björnen sedan.
- Och i min säng också, sa mellanbjörnen.
- Och i min säng med – och ligger kvar där än, sa den minsta björnen.

Då vaknade Guldlock och blev så rädd när hon fick se alla björnarna, håret raknade av förskräckelse. Hon hoppade upp ur sängen, ut genom fönstret, sprang hem det fortaste hon kunde och vågade aldrig mer komma till de tre björnarna. Men de tre björnarna bor fortfarande kvar i sitt fina lilla hus mitt i skogen.

*På många gästers önskan finns nu även **ponnyhästar på Sago-stigen**, dels för att hjälpa till med att hålla ängar och hagar öppna genom bete, dels för att låta barnen pröva på hur det är att rida.*

Ponnyhästarna leds av våra ridflickor, varför det är relativt riskfritt för barnen att rida. Ridflickorna går i skolan och först när de är lediga därifrån kan de hjälpa oss. Det betyder att vi kan ha ponnyridning endast från och med att skolan har slutat i juni tills skolan börjar i augusti.

BOCKARNA BRUSE

Det var en gång för länge, länge sedan tre bockar, som ville gå över en bäck med en bro för att äta gräs på andra sidan. Men under bron bodde ett stort troll.

Först gick det minsta bocken över bron, tripp, tripp, tripp. Då sa trollet:

- Vem är det som trippar och trippar på mitt tak?
- Det är minsta bocken Bruse, sa bocken.
- Då kommer jag och tar dig, sa trollet.
- Nej, gör inte det. Vänta tills mellanbocken kommer, han är mycket större än jag.
- Då gör jag väl det då, sa trollet och så gick minsta bocken över bron för att äta gräs på andra sidan.

Sedan kom mellanbocken och gick över bron, tramp, tramp, tramp. Då sa trollet:

- Vem är det som trampar och trampar på mitt tak?
- Det är mellanbocken Bruse, sa bocken.
- Då kommer jag och tar dig, sa trollet.
- Nej, gör inte det, vänta tills största bocken kommer, han är mycket större än jag.
- Då gör jag väl det då, sa trollet och så gick mellanbocken över bron för att äta gräs på andra sidan.

Sedan kom största bocken och gick över bron, klamp, klamp, klamp. Då sa trollet:

- Vem är det som klampar och klampar på mitt tak?
- Det är största bocken Bruse, sa bocken.
- Då kommer jag och tar dig, sa trollet.
- Ja, gör det om du törs, sa största bocken .

Men när trollet kom fram så stångade största bocken honom så att han föll ner i bäcken.

- Aj, aj, aj, sa trollet. Det var inte meningen att du skulle stänga mig.

Sen gick största bocken över bron för att äta gräs på andra sidan bron.

Där blev bockarna så feta, så feta, att de knappast orkade gå hem igen. Och har inte fettat gått av dem, så är de väl feta än idag.

Till vänster ser du ytterligare åk-rar och ängar samt några stora röda byggnader och bondgården där vi bor. Har du tur kan du få se rådjur och hjortar i skogs-gläntan, eftersom de numera vant sig vid barnens stojande och därför inte är så skygga.

DVÄRGEN

Det var en gång för länge, länge sedan två flickor som hette Snövit och Rosenröd.

En kväll när de satt framför den öppna spisen knackade en frusen björn på i stugan och bad att få sitta en stund vid brasan. Det fick han. Björnen och flickorna blev snart goda vänner. När natten kom sa mamman:

- Du får gärna ligga här vid brasan över natten.

Det gjorde björnen, men på morgonen lufsade han bort i skogen och blev borta hela dagen. På kvällen kom han och knackade på dörren. Hela vintern lång kom björnen och stannade i stugan över natten, men försvann när det dagades. När det blev vår, sa björnen en dag:

- Nu kan jag inte komma mer på ett tag. Jag måste vakta mina skatter för de stygga dvärgarna, som kommer upp ur sina hålor i marken, när den inte längre är frusen.

En dag var flickorna ute i hagen för att plocka blommor. Rätt som det var fick de höra ett väldigt oväsen från en stuga i skogsbrynet. De gick fram till stugan och fick se en dvärg som fastnat med skägget i en vedklamp.

- Stå inte där och glo, utan hjälp mig, sa dvärgen ilsket.

- Var inte så otålig, sa Snövit och så tog hon en sax från bordet och klippte av skägget på dvärgen så att han kom loss.

Men dvärgen var inte alls tacksam utan skällde om att Snövit hade förstört hans fina skägg.

När det hade gått ett tag var Snövit och Rosenröd ute i hagen. Då fick de höra ett förfärligt väsen nere från bäcken. De skyndade dit och fick syn på dvärgen, som nu ännu en gång råkat illa ut.

Han hade snott in skägget i en metrev och kunde inte komma loss.

- Stå inte där och glo, utan hjälp mig, skrek dvärgen.

Rosenröd tog fram sin sax och klippte av en bit av skägget som var kvar. Men dvärgen var inte tacksam utan skällde förskräckligt på henne.

Efter en tid var flickorna återigen ute i hagen och fick höra ett förfärligt liv.

- Snälla herr björn, skona mig, hörde de dvärgens röst. Och när de kom fram fick de se sin vän björnen, som jagade dvärgen på flykten. Snövit och Rosenröd blev också rädda och ville springa men björnen ropade:

- Snövit och Rosenröd, vänta på mig.

Plötsligt försvann björnpåsen och framför flickorna stod en vacker prins. Det var dvärgen, som hade förtrollat mig, sa prinsen.

Och Snövit gifte sig med prinsen och Rosenröd med hans bror och de levde lyckliga i alla sina dagar.

*Snart kommer du till vårt lek-
område. Där finns det pariser-
hjul, hoppstott, minibana,
linbana, trampkarusell samt
dressinvagnar på räls.
Pariserhjulet ger motion åt mor
och far samt nöje för de små.*

ASKUNGEN

Det var en gång för länge, länge sedan en liten flicka som hette Askungen. Hon kallades så därför att hon alltid fick arbeta i köket, laga mat och sopa och raka aska ur spisen, medan hennes styvmor och styvsystrar provade vackra kläder och gick på visiter hela dagarna.

Så hände det sig i landet där Askungen bodde att kungen ställde till med stor bal. Och till balen blev alla flickor i hela landet bjudna.

Askungens styvsystrar klädde sig i sina vackraste kläder och finaste smycken och Askungen måste hjälpa dem att kamma deras hår. Askungen bad att hon också skulle få komma med, för Kungen hade sagt att alla flickor i hela landet skulle få komma på balen.

- Inte kan du gå på balen. Du har ingen klänning och inga skor, sa styvmodern.

Men hon kunde inte säga nej, eftersom Kungen hade bestämt att alla flickor skulle få vara med. Istället slog hon ut en tallrik ärter i spisen och så sa hon åt Askungen:

- När du har plockat upp alla ärtorna ur askan får du gå på balen.

Hon tänkte att det klarar Askungen aldrig innan festen redan är slut.

Men Askungen, som hade ett gott hjärta, hade matat alla småfåglarna kring huset under vintern. Nu ville de hjälpa Askungen i stället och i ett nafs hade de plockat upp alla ärtorna igen.

Sedan flög de bort och hämtade en fågel som kunde konsten att trolla. Det stod inte länge på förrän Askungen var

klädd i den vackraste klänningen och de finaste skor man kunde tänka sig.

Askungen väckte stor uppståndelse på balen och prinsen dansade bara med henne hela kvällen. Men när klockan var tolv och balen var slut rusade Askungen iväg. Hon ville inte tala om för prinsen att hon bara var Askungen och egentligen inte hade några fina kläder alls. I hastigheten tappade hon sin ena sko.

Prinsen fann skon och bestämde sig för att den flickan som skon tillhörde och ingen annan skulle bli hans brud. Så sadlade han sin vita häst och red runt i hela landet och provade skon på alla flickor som fanns. Till sist kom han också dit där Askungen bodde. Styvsystrarna försökte förgäves få ner sina stora fötter i den lilla nötta skon, men på Askungen passade den precis.

Då kände prinsen igen Askungen och tog henne med sig tillbaka till slottet. Och Kungen ställde till med bröllop i dagarna sju.

Askungen var mycket lycklig nu, hon blev en ädel drottning som gjorde gott – t o m för sina styvsystrar – och så slutar sagan lyckligt för allesammans.

Vårt Café finner du uppe i skogsgläntan. Där kan du köpa en kaffekorg med (kanske) plåtvarma bullar och gott om hembakat kaffebröd. Om du är hungrig, finns smörgåsar eller glass och godis.

Besök gärna även våra husdjur som finns vid ladugården.

SNÖVIT

Det var en gång för länge, länge sedan en prinsessa som hette Snövit. Drottningen, som var Snövits styvmor, tittade sig varje kväll i en spegel och frågade:

- Spegel, spegel på väggen där, säg mig vem som vackrast i landet är!

Och spegeln som alltid talade sanning, brukade svara att drottningen var vackrast i hela kungariket.

Men Snövit växte och blev allt vackrare och en kväll svarade spegeln, som alltid talade sanning, att nu var Snövit den allra vackraste i hela kungariket. Då blev drottningen arg och körde ut Snövit ur slottet ut i skogen till de vilda djuren.

Snövit bara gick och gick ända tills det blev kväll. Då orkade hon inte längre utan knackade på i en liten stuga bredvid vägen. Det fanns ingen hemma, men Snövit förstod att det måste bo någon där, för genom fönstret såg hon att det stod sju små sängar i en rad. Snövit var så trött att hon bara gick in och la sig och somnade.

Men det var dvärgarnas hus, som Snövit hade stött på. Och när dvärgarna kom hem förundrade de sig över den vackra flickan som låg i deras sängar. De väckte henne inte utan sov på golvet över natten. Nästa dag berättade Snövit vad som hade hänt. Dvärgarna lovade då att hon fick stanna hos dem så länge hon ville, om hon hjälpte dem att sopa golvet och laga mat.

Varje kväll frågade fortfarande drottningen sin spegel, som alltid talade sanning, vem som vackrast i landet var. Spegeln fortsatte att svara att Snövit var allra vackrast i hela riket. Till sist blev drottningen så rasande att hon frågade var Snövit fanns. Spegeln, som alltid talade sanning, svarade att hon var i dvärgarnas hus. Då klädde drottningen ut sig till en gammal gumma, tog med sig ett förgiftat äpple och begav sig till dvärgarnas hus.

Drottningen gav Snövit äpplet, men knappt hade Snövit bitit i äpplet förrän hon föll död ner. Dvärgarna och alla skogen djur sörjde djupt över Snövit.

För att de skulle kunna se henne fast hon var död, lade de henne i en glaskista.

När drottningen nu frågade spegeln, som alltid talade sanning, svarade den att drottningen vackrast i riket var.

En dag kom en prins och fick se Snövit i hennes kista. När han lutade sig närmare råkade han stöta till kistan så att den välte. Då hoppade den förgiftade äppelbiten, som Snövit hade i halsen, ut igen och Snövit blev livs levande.

På kvällen när drottningen frågade spegeln, som alltid talade sanning, svarade den återigen att Snövit var vackrast. Men Snövit fick följa med prinsen hem till hans land och när han blev kung blev hon hans drottning. Och sedan levde de lyckliga i alla sina dagar.

Mors lilla Olle

1. Mors lilla Olle i skogen gick
rosor på kinden och solsken i blick.
Läpparna små utav bär äro blå
"Bara jag slapp att så ensam här gå."
2. Brummeli-brum vem lufsar där?
Buskarna knaka, en hund visst det är.
Lurvig är pälsen, men Olle blev gla'
"Åh, en kamrat! Det var bra se god'da."
3. Klappar så björnen med händer små.
Sträcker fram korgen "Se där smaka på."
Nalle han slukar mest allt var där är.
"Jasså, jag tror att du tycker om bär."
4. Mor fick nu se dem, gav till ett skri!
Björnen sprang bort nu var leken förbi.
"Mor, varför skrämde du undan min vän
Mor lilla, bed honom komma igen!"

KEJSARENS NYA KLÄDER

För många år sedan levde en kejsare, som var så förtjust i nya vackra kläder att han gav ut alla sina pengar för att alltid vara riktigt fin.

En dag kom några bedragare, till staden där han bodde. De sa att de förstod sig på att väva det finaste tyg man kunde tänka sig. Inte bara det att färgerna och mönstret var så ovanliga, utan de kläder, som syddes av tyget, hade egenskapen att de blev osynliga för varje människa som var oduglig i sitt ämbete eller var mer än lovligt dum.

Utmärkt, tänkte kejsaren, då kan jag med klädernas hjälp skilja de kloka ämbetsmännen från de dumma.

Han gav de båda bedragarna pengar och garn för att påbörja sitt arbete.

Bedragarna satte upp sina vävstolar och började väva utan varp och garn. Pengarna och garnet de fick av kejsaren stoppade de i sin egen ficka.

Kejsaren skickade ideligen ämbetsmän för att kontrollera arbetet i vävstolarna. Naturligtvis såg de inget tyg, men vågade inte erkänna att de var odugliga, så de gick till kejsaren och lovprisade tygets mönster och färger. Alla talade om det präktiga ock vackra tyget.

Nu ville kejsaren till slut se det själv. Han gick till bedragarna, som nu vävde av alla krafter, men utan varp och garn.

- Vad för något, tänkte kejsaren. Jag ser ju ingenting! Är jag dum? Och ville inte på villkors vis låtsas om att han var oduglig som kejsare.

- Oh, det är mycket vackert! sa kejsaren.

Så beställde han nya kläder av det vackra tyget till den stora processionen som förestod.

På processionsdagen gick kejsaren till bedragarna. Han tog av sig alla sina kläder och bedragarna låtsades att klä honom. Ingen såg några kläder men alla sa:

- Vad klädsamt! Vad de sitter bra! För ingen ville erkänna att han var dum. Kejsaren kråmade sig framför spegeln.

Och så gick kejsaren i processionen under den vackra tronhimlen, och alla människor sa:

- kejsarens nya kläder är makalösa! Vilket fint släp han har! Ingen av kejsarens kläder har gjort sådan lycka.

Men där stod också ett litet barn som utbrast:

- Men han har ju inget på sig! Och allt folket ropade:

- Han har inget på sig!

- Han har inget på sig!

Det kröp i kejsaren för han tyckte att de hade rätt, men han tänkte:

- Nu får jag hålla ut.

Och så höll han sig ännu stoltare, och kammarherrarna fortsatte att bära släpet, som alls inte fanns.

Efter den läxan slutade kejsaren att bry sig om sina kläder. Sedan styrde och regerade han sitt rike på bästa sätt i många, många år.

HANS OCH GRETA

Det var en gång för länge, länge sedan en pojke som hette Hans och en flicka som hette Greta.

En dag hade Hans och Greta gått in i djupa skogen för att plocka bär. Men hur det nu var så råkade de villa bort sig och kunde inte hitta hem igen. De gick och gick och när kvällen kom var de så trötta att de kröp in under en gran och somnade.

När de vaknade var det ljusan dag, men de visste fortfarande inte hur det skulle gå för dem att hitta hem. Rätt som det var så fick de i alla fall se ett pepparkakshus i en glänta och skyndade dit. Men det skulle de inte ha gjort för i den stugan bodde en elak häxa.

Häxan tog fast barnen och låste in Hans i stallet.

- När han blir riktigt tjock ska jag äta upp honom, sa häxan till Greta, som måste hjälpa till att bära mat till Hans hela dagarna.
- Stick ut ett finger genom gallret i dörren, sa häxan varje dag till Hans, så jag får känna om du blivit tillräckligt fet.

Men Hans var listig och stack ut ett hönsben, som han hade hittat. Till sist blev häxan så otålig.

- Nu äter jag dig i alla fall, sa hon.

Hon befallde Greta att göra upp eld i spisen, men häxan tänkte att det nog var det bästa att bli av med Greta innan hon släppte ut Hans, så hon sa till Greta:

- Nu ska vi baka först. Kryp in i ugnen och känn efter om den är varm.

Sedan tänkte hon slå igen luckan om Greta. Men Greta anade vad häxan tänkte göra och sa:

- Jag vet inte hur man kommer in i ugnen.
- Din dumma gås, det är väl ingen konst, sa häxan, och så kröp hon själv in för att visa.

Då stängde Greta kvickt luckan och rusade ut för att befria Hans. Sedan letade barnen igenom stugan och fann en kista full med de allra finaste dyrbarheter. Barnen plockade på sig så mycket de orkade bära. Sedan begav de sig hem igen. När de gått ett stycke kom de fram till en stor sjö. I sjön simmade en mycket vacker svan.

- Jag ska ta er hem, sa den vackra svanen.

Sedan fick barnen sitta upp på den vackra svanens rygg. Det dröjde inte länge förrän barnen var hemma igen, hos kära mor och far i stugan.

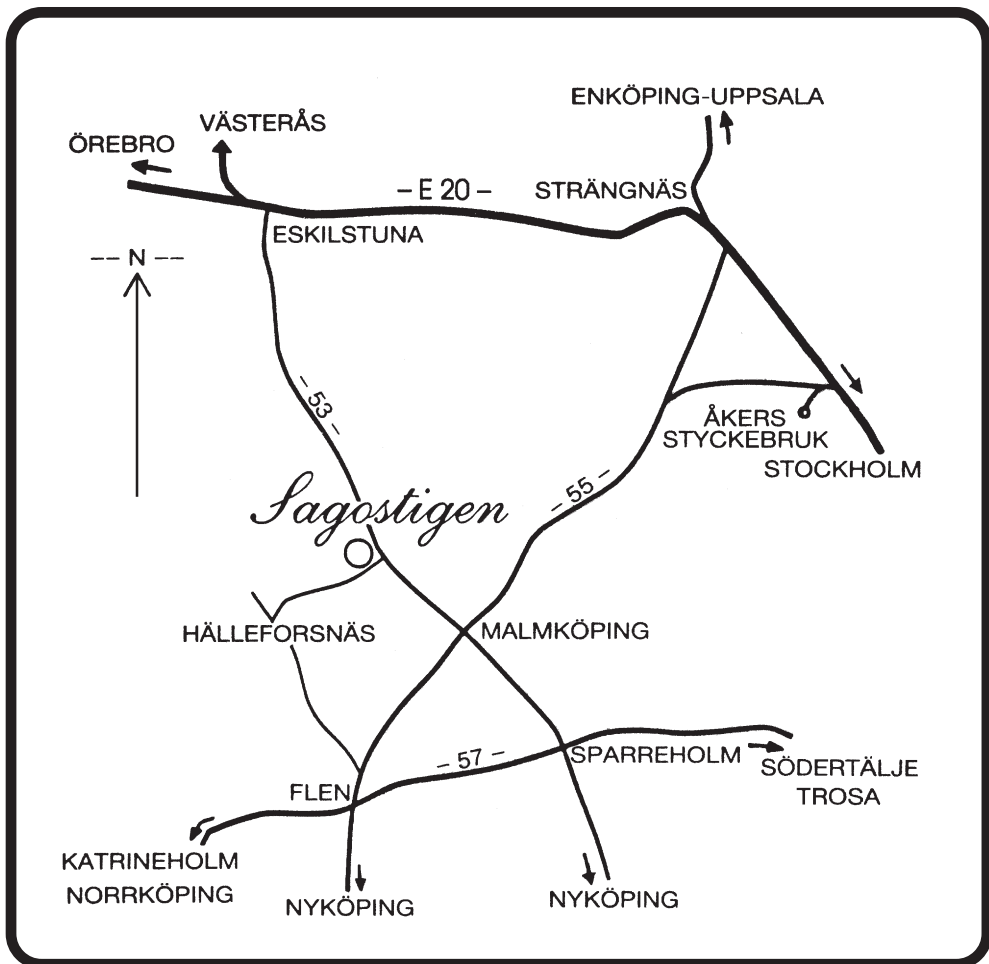
*Nu kommer du strax till Sago-
stigens sista stuga: Tomtarnas
verkstad.*

*Väck inte den Tomte som slumrat
in på hyvelbänken.*

*Vi hoppas att du har haft trevligt
och att vädret varit angenämt.
Stanna gärna upp vid entréstugan
och tala om för oss om det är något
vi kan förbättra.*

*Tyckte du om besöket får du gärna
berätta det för dina vänner.*

VÄLKOMMEN ÅTER!

Hemsida: www.sagostigen.se e-post: info@sagostigen.se

tel: Entréstugan 0157 - 441 24

tel: Caféstugan 0157 - 440 33

fax: 0157 - 442 72